І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 34. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 20-го ЛЮТОГО 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, FEBRUARY 20, 1975 No. 34. VOL. LXXXII.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД „НЕ БАЖАЄ СОБІ" ВЛАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ, ВАЛЕНТИН МОРОЗ — „НЕ НАША СПРАВА", — КАЖЕ ФІЛАРЕТ, ЕКЗАРХ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІЯРХА В УКРАЇНІ

УЛАСОВІ САМЧУКОВІ СПОВНИЛОСЯ 70 РОКІВ ЖИТТЯ І 50 РОКІВ ЛІТЕРАТУРНОЇ ТВОРЧОСТИ

Торонто. — Уласові Самчукові, одному з найвидатніших сучасних українських письменників та культуротворців, авторові багатьох монументальних творів якого свого часу совєтський пропаґандист назвав „мужиком з дубиною", сповнилося цього місяця 70 років життя та 50 років його літературної творчости. З цієї нагоди Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово", з підписом голови Григорія Костюка і секретаря Остапа Тарнавського, переслала Ювілятові ґратуляційного листа, в якому сказано:

Улас Самчук

Вельмишановний
і Дорогий Уласе
Олексійовичу!

Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово" від усіх своїх членів, розсіяних по багатьох країнах західнього світу, вітає Вас сердечно з 70-річчям життя й 50-річчям культурної і літературно-творчої праці.

Через лихоліття нашої доби Ви ще юнаком опинилися поза межами рідного краю. Але, покинувши рідний край, Ви Батьківщину свою духово ніколи не покидали. Ви виповнили нею вщерть свою душу, своє серце і пішли, збагачений, у свою велику життєву мандрівку. Дух Батьківщини зміцнив Ваш талант у Вашу руку перо і над- у Вашу руку пиро і надхнув писати українські повісті. Батьківщина наша — жива і багатостраждальна, гнівна і горда, неупокорена й усміхнено-соняшна — проймає всю Вашу велику мистецьку творчість. У цьому правда, ідейно-виховна сила і мистецький чар Ваших творів.

Творчість Ваша не тільки талановито продовжує кращі традиції українського соціяльно-психологічного роману, але й, одночасно, поглиблює, поширює і збагачує ідейно, тематично і формально цей жанр. Ви створили невмирущу галерію нових образів в українській літературі — людей, від природи обдарованих будівників, організаторів і творців духових і матеріяльних цінностей життя. У цьому Ваша особлива заслуга й особливе місце в історії української літератури.

Але ми не забуваємо, й особливо сьогодні з вдячністю підкреслюємо, Вашу велику ролю в творенні організованого життя письменницького в діяспорі. Наприкінці 20-их років Ви були серед тих перших, що своєю творчістю поклали основи літературного процесу поза межами рідного краю. Після Другої світової війни під Вашим проводом постала, й довгі роки діяла, перша в історії української еміґрації, літературна організація Мистецький Український Рух МУР. Ви були душею й надхненником постання і праці Об'єднання Українських Письменників „Слово" у проводі якого залишаєтесь і по цей день.

За це все — і за Вашу велику багатогранну творчість, і за Ваше розуміння ваги організованого життя, і за Ваше уміння об'єднувати літературні творчі сили цілого нашого закордоння, — Вам, Дорогий Уласе Олексійовичу, глибока пошана і низький поклін від всіх Ваших друзів і колеґ, об'єднаних в ОУП „Слово". В імені цього нашого літературного коша зичимо Вам ще багато здоров'я й нових творчих успіхів.

До цих побажань Президії „Слова" цілком певно долучується не тільки вся велика українська громада у вільному світі, але й український нарід на Батьківщині, якому Улас Самчук усе своє життя вірно служить та для якого живе і творчо працює.

До цих побажань зокрема долучується „Свобода", яка від сорок років з гордістю зараховує Ювілята до своїх постійних співробітників, та Український Народний Союз, що є головною темою найновішої великої праці-книги Уласа Самчука про „Епос українства в Америці", друк якої у в-ві „Свобода" почнеться вже в короткому часі у зв'язку з 200-річчям незалежности З'єднаних Стейтів Америки та 100-річчям українського поселення в цій країні. Книга появиться друком рівночасно в українській та англійській мовах, ще перед закінченням цього року.

З ПОНЕВОЛЕНИМИ НАРОДАМИ – ПЕРЕДУМОВА СВОБОДИ ДЛЯ ПОЛЬЩІ, ЗАЯВЛЯЄ ПОЛЬСЬКИЙ АВТОР

Париж. — На сторінках польського еміґраційного журналу „Культура" за січень появилася стаття Теодора Домбчевського з Польщі на тему: „Якої прагнути Польщі?" Стаття цікава тим, бо в ній автор з'ясовує не тільки значне погіршення відносин в Польщі, зокрема коли йдеться про виховання молодого покоління у польському національному дусі, але також подає ряд думок щодо майбутнього, підкреслюючи, що хоч він „ґоворить тільки у власному імени", то все таки „висловлені тут погляди рідко коли зустрічалися (у Польщі) із спротивом". Особливо цікаве ствердження автора, що сама постановка питання, мовляв, вистачає розз'язати справу свободи народу — не є задовільна. Свобода народу є тоді повна, коли вона ґарантує „свободу в житті одиниці", а коли йдеться про народ – забезпечує „свободу прямувати до спільної мети". В сучасній Польщі є деяка свобода, але не увластивому смислі... Це „свобода затрачувати національну самобутність". У висліді, вже представники післявоєнного покоління „часто не цікавляться нашою історією, навіть останнього півсторіччя, про неї не знають, чи, що гірше, вдоволяються її пофальшованою версією".

Порятунок для Польщі — це визволення від совєтської контролі. Цього сама Польща не може досягнути. На думку автора, „ми повинні усвідомити собі, що у нашому змаганні до свободи російський народ, а з ним разом глибоко понижувані народи український, білоруський, литовський та інші, що входять в склад імперії, є нашими природними союзниками... Польща, якої прагнемо, можлива тільки в сім'ї інших вільних, що управляються на основі етичних засад народів і стремління до неї має бути поєднане з стремлінням до звільнення всіх поневолених народів. З цього випливає наказ для нас співпрацювати з народами, з якими нас в'яжуть найсильніше історія і сучасне положення, з тими, з якими ми колись співжили: українським, литовським, білоруським, а також з чеським і словацьким, а передусім з російським, визволення якого від умертвляючої його доктрини буде мати для майбутнього вирішальне значення. Наближування з цими народами може і повинно відбуватися без труду на еміґрації, але не менше також і в краю і з часом щораз більше значення матиме усвідомлення, що наша доля нерозривно зв'язана з їхньою долею і що по суті ніякий національний інтерес нас від них не відділяє".

ДЕЛЕҐАЦІЯ „ЦЕРКОВ СССР" ПОЧАЛА ВІДВІДИНИ ЗСА

Фраґмент демонстрації перед будинком Національної Ради Церков під час пресової конференції совєтських церковників у вівторок, 18-го лютого 1975 р.

Ню Йорк. — 19-членна делеґація представників Російської православної Церкви і інших Церков, яким совєтський уряд дозволив діяти, прибула до ЗСА в неділю, 16 лютого. Того ж дня вечером в катедрі св. Вартана Вірменської Церкви Америки в Ню Йорку влаштовано для делеґації формальне привітання. Наступного дня, 17 лютого, делеґація гостювала у голови Православної Церкви в Америці митрополита Іринея, який влаштував для членів делеґації прийняття з участю 90 осіб. В часі прийняття промовляв митрополит Іриней, а від імени делеґації митрополит Філарет, митрополит Ювеналій і митрополит Грузинської Автокефальної Церкви Ілля. З привітальними промовами виступили там також представники грецького архиєпископату в ЗСА. Як відомо, Православна Церква в Америці, яка находиться у зв'язках з Московською патріярхією, видала була напередодні приїзду делеґації спеціяльне звернення до своїх вірних, у якому критично висловилася про „атеїстичний совєтський режим". У тому ж тоні промовляв на прийнятті митрополит Іриней. 18 лютого делеґація відвідала головну канцелярію свого фактичного спонзора і опікуна, Національну Раду Церков, де для делеґації була влаштована пресова конференція, після якої у молитовній залі Національної Ради Церков була відслужена православна Богослужба. Після полудня делеґація виїхала до Принстону, де у місцевій Теологічній семінарії почалася чотириденна теологічна дискусія на тему: „Ісус Христос освободжує і об'єднує". Ідеться тут фактично про тему, що буде в листопаді цього року дискутована на У Асамблеї Світової Ради Церков у Найробі, де, як інформують, активну участь прийматимуть також представники Російської Православної Церкви з Москви.

Делеґацію очолює митрополит Філарет, постійний член Святішого Синоду в Москві і одночасно екзарх Московського патріярха в Україні з титулом Київсько-галицького митрополита. В останній хвилі повідомлено, що в складі делеґації не буде ленінградського і новгородського митрополита Нікодима, патріяршого екзарха для Західної Европи, який мав очолювати делеґацію. В складі делеґації ще є митрополит тульський Ювеналій, який очолює Департамент зовнішніх церковних справ Московської патріярхії, уманський єпископ Макарій, який є офіційним представником Мос-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Ню Йорк (М. Сосновський). — „Вовки в овечих шкірах". — з такими і подібними кличами зустрічала у вівторок 18 лютого перед будинком Національної Ради Церков група демонстрантів 19-членну делеґацію Російської Православної Церкви. Цей клич став цілком зрозумілий для кожного, хто був на пресовій конференції з участю провідних членів цієї делеґації і чув їхні пояснення та їхні відповіді на окремі питання щодо положення окремих Церков в СССР, переслідування вірних, арештів, заслань тощо. Особливо цілком нехристиянськими, бо сповнени м и очевидної неправди і перекручування історичних фактів, були заяви і відповіді голови делеґації митрополита Філарета, екзарха московського патріярха в Україні який у відповідь на питання про те, чому серед представників Церков народів СССР немає представників Української Православної Церкви і Греко-Католицької Церкви, відповів, що він сам нібито є представником православних українців, які „на лоні матері" — Російської Православної Церкви „свобідно" та „повністю" задовольняють свої релігійні потреби. Дещо пізніше той же митрополит Філарет свою відповідь на це питання уточнив, заявляючи вже цілком просто, що „український народ не бажає собі окремої Української Православної Церкви", а Українську Автокефальну Православну Церкву „на бажання вірних" скасовано у 20-их роках. Не зміг він, однак, пояснити, як ці вірні це своє „бажання" виявили.

Митрополит Філарет, екзарх московського патріярха в Україні, під час пресової конференції в Ню Йорку.

Коли ж йдеться про Українську Греко-Католицьку Церкву, то тут цей з ласки Москви „митрополит Києва і Галича" постарався навіть ширше розповісти учасникам пресової конференції про т. зв. Львівський синод у 1946 році, на якому, мовляв, українські католицькі вірні „добровільно" і „спонтанно виявили „бажання" повернутися до „прабатьківської" Російської Православної Церкви. Ця Церква — за його словами — „вволила бажання вірних", висловлене на цьому „синоді" і „приєднала" українців греко-католиків до Російської Православної Церкви, в якій „вони сьогодні незвичайно добре почуваються і мають змогу вільно виконувати релігійні і церковні практики".

Не відповів митрополит Філарет на питання про те, чому засуджено на довголітнє ув'язнення голову Української Греко-Католицької Церкви, тодішнього митрополита Львівського і тепер Верховного Архиєпископа і кардинала Йосифа Сліпого, бо це, очевидно, було виразно в конфлікті з його інформацією про „добровільну" ліквідацію Греко-Католицької Церкви. Він тільки досить плутано сказав, що йому „точно невідомо", що властиво ділося з „кардиналом Сліпим", який, за його словами, „чомусь рішився покинути Совєтський Союз" і тепер „перебуває в Римі та управляє Церквою".

Вже по закінченні пресової конференції це питання про Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого додатково представникам „Свободи" намагався „вияснити" інший член делеґації, відомий на Заході протопресвітер Віталій Боровой, консультант Департаменту зовнішніх справ Московського патріярхату. Він сказав, що „кардинал Йосиф Сліпий немає ніякого відношення" до Церкви з Україні, хоч Папа „неправильно" признає його Львівським митрополитом. Ніякою Церквою за кордоном він не управляє, бо ця Церква — т. зв. Українська Католицька Церква — має своїх власних митрополитів і єпископів, але „йому віддають найбільшу почесть" — сказав Боровой.

Трудноші мав митрополит Філарет, коли йому треба було відповідати на запит про засуд на 10 років ув'язнення і заслання Георгія Вінса, баптистського пастора в Києві. Такий важкий засуд він обороняв тим, що Вінс порушив совєтські закони і що його присуд немає нічого спільного з „свободою в СССР виконувати релігійні практики". На допомогу йому прийшов інший член делеґації, А. М. Вичков, генеральний секретар Всесоюзної Ради Євангельських Християн Баптистів. Він ширше оповів про „схизму" Вінса і що, мовляв, керівництво баптистів намагалося його вивести з „помилкового шляху", він не послухав послухав порад, нарушуючи

(Закінчення на стор. 4-ій)

Проф. д-р Петро Стерчо очолив нову управу Відділу УККА у Філядельфії

Філядельфія, (О. Л-ий).— В неділю, 16 лютого ц. р., тут в залі УСО „Тризуб" відбулися загальні збори Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в результаті яких обрано нову Управу з проф. д-ром Петром Стерчом як головою у проводі. Д-р Іван Скальчук, який очолював Управу цього Відділу від 1970-го року, рішучо відмовився від кандидатури на перевибір. Загальними Зборами, в яких взяло участь біля 65 осіб, члени Управи, представники товариств та індивідуальні платники Народного Фонду, проводила президія в складі: д-р Петро Стерчо — голова, проф. Микола Остапюк — заступник, інж. Роман Кравців і інж. Володимир Качор — секретарі. В почесній президії були: офіційні представники Централі УККА проф. д-р Богдан Гнатюк і ред. Ігнат Білинський.

Проф. д-р Петро Стерчо

Многогранну діяльність Управи Відділу у 1974 р. відтворили обширно уступаючий голова д-р Іван Скальчук та поодинокі референти. Згадуючи головніші моменти пророблeної праці, слід підкреслити, що й у цій каденції Управа перевела дуже успішну збірку на Народний Фонд в сумі 11.335 долярів і тим способом Філядельфійський Відділ УККА уже п'ятий рік підряд є першуном у збірці Народного Фонду на цілому терені ЗСА. Кромі того, Управа влаштувала також з повним успіхом Шевченківську академію з виступами виключно організацій молоді, Листопадову академію, відзначення Дня Української Незалежности, спонзорувала ряд імпрез, як відзначення Крутянського Чину студентськими й молодечими організаціями, патронувала концерт ансамблів СУБ з Англії — хору „Гомін України" і танцювальну групу „Орлик", влаштований Громадським К-тетом під проводом представників Станиці Дивізійників і чоловічого хору „Прометей", зорганізувала зустріч і дуже вдалий концерт Ганни Колесник, брала участь в Тижні Поневолених Націй тощо.

Велику увагу і вклад праці вложено в проведення акції в обороні Валентина Мороза та прав людини. Управа вислала десятки листів і телеграм до різних урядових чинників — сенаторів і конґресменів, підготовила участь Філядельфійської громади 13-ма автобусами у Вашинґтонській маніфестації зібрала додаткові фонди на 2 автобуси для безкоштовного переїзду молоді Пласту і СУМА до Вашинґтону. Управа також піддержувала фінансово працю Вашинґтонського Комітету Оборони В. Мороза та тісно співпрацювала з місцевим Комітетом Оборони, який під проводом молодих жінок з 98-го Відділу СУА та головуванням мґр Уляни Мазуркевич, перевів дуже активну працю серед американського світу в справі оборони В. Мороза. Окрему велику підготовну працю проробила Управа Відділу УККА у ділянці української участи у заплянованому відзначенні 200-річчя Незалежности ЗСА. Український Громадський Комітет цих відзначень очолює д-р Іван Скальчук.

Під кінець звіту уступаю-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Українці в Канаді одержали 450,760 долярів на плекання рідної культури

Оттава. — Пресова аґенція Кенедієн Пресс інформує, що посол Геролд Герберт 27-го січня проголосив у Палаті Послів в Оттаві список етнічних груп в Канаді, які отримали допомогу від федерального уряду на плекання своїх культур. З усіх етнічних груп українці отримали найбільшу суму державних субсидій. Федеральний уряд на протязі двох останніх років видав 4 мільйони 300 тисяч долярів на допомогу етнічним культурам; українці отримали з цієї суми 450.760 долярів.

„Літературна Україна" інформує про смерть Михайла Рудницького

Київ. — На сторінках „Літературної України" з 7 лютого появилося повідомлення президії правління Спілки письменників України, Львівської організації Спілки письменників України та ректорату Львівського Державного Університету ім. Івана Франка про смерть відомого вченого і літературного критика Михайла Рудницького. Дати смерти у повідомленні не подано. У повідомленні написано тільки про діяльність М. Рудницького після 1939 року, а про період до 1939 р. є згадка, що він „вчителював, виступав як літературний і театральний рецензент".

Підписано договір про перетворення Маріянських островів у „коммонвелт" ЗСА

Сайпан, Північні Маріяни. — У суботу, 15 лютого, представник американського уряду Френклин Вілліямс і Едвард Панґеліман, голова Комісії для політичного статусу Маріянів, підписали пакт, який евентуально має довести до того, що цих 17 островів, які находяться посеред Тихого океану на південь від Японії, мають одержати статус „коммонвелту" ЗСА, подібно як це тепер має Порто Ріко. Пакт запевняє, що більшість із 14,000 мешканців Північних Маріянів одержать американське громадянство. Коли остаточно буде наданий статус „коммонвелту", острови матимуть власну конституцію і самоуправління, а Америка тільки перебере на себе оборону цих островів і ведення закордонної політики. Підписаний пакт мусить бути ще затверджений Леґіслятурою Маріянів, а також схвалений плебісцитом населення цих островів. ЗСА хочуть, щоб плебісцит проходив під наглядом Об'єднаних Націй. Опісля мешканці цих островів мусять виготовити і схвалити свою конституцію, а Конґрес ЗСА та Президент мусять погодитися на надання статусу „коммонвелту" для Північних Маріянських островів. Ціла процедура може потривати до 1980-го року. Тим часом ЗСА зобов'язалися давати цим островам 14 мільйонів долярів річної допомоги протягом наступних 7 років та надавати мешканцям Північних Маріянів, які самі звернулися до Вашинґтону в справі одержання статусу „коммонвелту", всі публічні послуги, які одержують інші мешканці американських територій. Крім того, за вживання деяких незаселених островів для вишколювання повітряних і піхотних військових частин, Вашинґтон погодився заплатити Леґіслятурі Маріянів 19 мільйонів долярів. Північні Маріяни є частиною великої кількости островів в Тихому океані, знаних як Мікронезія, якими ЗСА, згідно з мандатом ОН, управляють від 1947-го року.

„Хамство" в СССР

Київ. — На тему „хамства" в СССР написала „Радянська Україна" з 4 лютого, аналізуючи окремі аспекти „совєтської моралі" на сучасному етапі. Стаття на цю тему має навіть заголовок „Хамство" з підзаголовком „на теми моралі", очевидно, моралі совєтської. Автор статті Н. Черниченко наводить ряд прикладів порушення підставових засад моралі громадянами СССР і додає: „хамство, грубість, непорядність чужі нам. Загальноприйняті етичні норми зобов'язують нас будувати особисті, громадські й виробничі відносини на основі взаємної поваги". Все таки, той же автор приневолений признати, що в СССР „хамство багатолике", що він навіть ілюструє конкретними прикладами з щоденного життя. Мало того, він відзначує, що проблема в тому, що з боку загалу громадянства немає спротиву хамській поведінці. „А чи не надто часто відступаємо ми перед хамством, — запитує совєтський автор, — замість того, щоб давати йому нещадний бій у кожному випадку, в кожному прояві?" Зацитувавши Брежнєва для скріплення своїх висновків, він пише: „боротьба проти „нахрапу" — наша спільна справа. Це не тільки виховання дітей у школі і сім'ї. Це насамперед небайдуже ставлення до проявів хамства у громадських місцях".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Правильна пропозиція

Польський крайовий автор на сторінках паризької „Культури" з січня цього року у статті: „Якої прагнути Польщі?" одверто і правильно поставив питання передумов політичного звільнення Польщі з-під російсько - совєтської залежности. В першій мірі він відійшов від досить стандартного розуміння т. зв. визвольної політики, добачаючи найбільш реальні можливості визволення в загальному контексті визвольної боротьби ВСІХ поневолених Москвою народів. Виходячи з такої засади, він пише про конечність політичної співпраці між поляками і сусідніми з ними народами, які находяться у подібному положенні — українцями, литовцями, білорусами, чехами, словаками і всіми іншими під контролею, чи у залежності від совєтської Москви. Згідно з його твердженням, „Польща, якої прагнемо, можлива тільки у сім'ї інших вільних народів, які управляються згідно з етичними засадами, а стремління до неї (вільної Польщі) мусить бути поєднане із стремлінням до звільнення всіх поневолених народів".

Це один бік проблеми. Інший — це відношення до росіян і розуміння місця і ролі російського народу у процесі визвольної боротьби народів Східньої Европи. Автор виразно розрізняє між всіми тими росіянами, які стоять на позиціях великопростірної російської імперії, тобто між режимом й імперіялістичними колами, а тими росіянами, які таку політику режиму вважають шкідливою для російських національних інтересів. Як приклад такої постави, автор статті в „Культурі" наводить А. Солженіцина, наголошуючи той факт, що Солженіцин і його прихильники пропонують керуватися етичними засадами у взаєминах людей між собою і у взаєминах між народами. Коли ж йдеться про увесь комплекс боротьби із совєтською системою і совєтським російським імперіялізмом, то автор заступає погляд, що „вирішальне значення для майбутнього" матиме той факт, коли російський народ „звільниться від доктрини, що його душить" і з цієї причини він вважає помилковим утотожнювати російський народ з російським імперіялізмом і його речниками.

Не входячи в ґрунтовнішу аналізу окремих думок польського автора, можна ствердити, що основна засада єдности і співпраці поневолених совєтською Росією народів Східньої Европи і Азії, включаючи народи також і сателітних країн, є не тільки правильна, але й одинокою реальною передумовою успіху у визвольній боротьбі. Йдеться тільки про те, щоб всі заінтересовані народи, включно з росіянами, які зреклися імперіялістичних позицій, усвідомили собі, що така пропозиція не суперечить в нічому національному інтересові будь-якого народу Східньої Европи і Азії.

Дійсно країна вільних

Минулої суботи представник американського Уряду і голова Комісії для політичного статусу Північних Маріянських островів підписали пакт, який евентуально мав би довести до того, що ці 17 островів, які находяться на південь від Японії, одержали б статус „коммонвелту" ЗСА, тобто, ввійшли у такий політичний зв'язок із Америкою, який існує між цією країною і Порто Ріко. Пакт запевняє, що якщо Північні Маріяни одержать статус „коммонвелту", то мешканці цих островів будуть американськими громадянами, матимуть самоуправління і власну конституцію, а Вашингтон тільки перебере на себе оборону і ведення закордонної політики.

Свою вимову має факт, що хоча в справі одержання „коммонвелту" звернулася до Вашингтону сама Леґіслятура Північних Маріянів, то уряд ЗСА хоче, щоб раніше між населенням цих островів був переведений плебісцит під наглядом Об'єднаних Націй, який мав би доказати, чи населення справді бажає входити в такий політичний зв'язок з Америкою. Це вказує, що Вашингтон не те що не хоче змушувати нікого в будь-які зв'язки із ЗСА, але також хоче запобігти правдоподібним закидам, очевидно з боку комуністичних держав і деяких країн так званого „третього світу", що, мовляв, Америка продовжує свою імперіялістичну експансію. ЗСА не бажали б навіть тіні таких підозрінь і відповідно поступають. Як одним із доказів цього може послужити факт, що кожного разу, коли в „коммонвелті" Порто Ріко відбуваються вибори, то порторіканська партія, яка вимагає самостійности для того острова, виставляє своїх кандидатів, але кандидати і програма цієї партії притягають тільки 2 або 3 відсотки голосів. Отже, Америка не бажає силою вдержувати контролі над Порто Ріко та іншими „коммонвелтами" і територіями, а навпаки, дає їм змогу самим вибирати, який політичний зв'язок із ЗСА хочуть мати. Рішення Вашингтону надати Північним Маріянам статус „коммонвелту" тільки під умовою, що на це погодиться населення цих островів у плебісциті, переведеному під наглядом Об'єднаних Націй, ще раз підтверджує цей факт.

І. Вовчук

НАЛИВАЙ НОПОЛАМ!

На бензинову станцію (Авто заправна станція) в'їздить „Волга". З машини висідають люди, — приїхали з Донбасу. Підходячи до заправника, простягають жмут талонів на бензину і тихенько говорять: „Наливай пополам". Цим разом заправник не налив. „Наша присутність перешкодила йому зробити таке", — пишуть в „Ізвєстіях" за 12 січня ц. р. директор директор Курської нафтобази і голова групи народної контролі. Урядовий офіціоз вдруге на протязі січня б'є на сполох про „розбазарювання" палива, бідкаючись, що наливання наліво завдає великої шкоди державі.

Пальне для машин в СССР постачають „АЗС" (Авто заправні станції). Водії авт одержують його на талони — еквівалент грошей. На машини, що є у віданні державного автопарку (організації, установи, підприємства і інші), одержують пальне на т. зв. єдині талони, які видаються шоферам в установах і на підприємствах. Власники особових авт купують талони на одержання бензини на АЗС або в крамницях. Централізоване забезпечення автотранспорту талонами мало б забезпечити економне витрачання пального. А в дійсності сталось протилежне.

В державних установах і організаціях немає належного обліку витрат пального. Дуже часто водії авт дописують рейди, збільшують кілометраж, і в них лишаються зайві талони — своєрідний еквівалент грошей. Ці лишки шофери збувають заправникам не за визначену ціну, а далеко дешевше, бо це їм і так вигідно. У заправників створюються „резерви" пального, часто у великій кількості, яке вони й продають за півціни — „наливають пополам".

Власники авт, замість купувати талони на пальне, — це часто пов'язане з труднощами, бо не завжди на станціях продаються талони, — купують без талонів за дешеву ціну у заправників пальне з тих запасів, що створились від набуття талонів у водіїв державного автотранспорту. Так простіше, зручніше і вигідно продавцям і покупцям.

В областях і республіках, — твердить урядовий офіціоз, — річний продаж пального буває дуже мізерний, начебто власники авт і мотоциклів набули їх не для їзди, а для споглядання, або раз на рік поїхати в гості недалеко від хати.

Праця на Авто заправній станції приваблює людей. На багатьох станціях Курська і навколо його працюють допломовані фахівці з високою освітою — економісти, геодезисти, інженери, вчителі зовсім не шкодуючи що мають заробіток сімдесят карбованців. За років два - три праці „наливаючи пополам", у них накопичується, за окресленням „Ізвєстій", „відстоюється", якась сума, рівноцінна тій машині, за обслуговування якої вони так хапаються".

За один наскок (рейд) контролери відібрали на двох станціях у заправників „лівих" талонів на 3,125 літрів. І того ж дня у 34-ох власників машин було відібрано 124 єдиних талонів на 1,360 літрів.

Занепокоєні таким станом, „Ізвєстія" не бачать іншого виходу, як повести боротьбу з розкраданням пального на „АЗС" посилюючи суспільну контролю, залучивши до неї велику кількість комуністів і комсомольців. Газета радить закріпити їх за окремими станціями, організовуючи змагання за викорінення зловживань.

*

В московсько большевицькому царстві „зрілого соціялізму", де партія веде", всі за велінням її мають змагатись. Соціялістичне змагання, як і все там, пляноване. Робітники „АЗС" в системі нафтобаз теж змагаються, схвалюють і підписують соціялістичні зобов'язання обіцяючи якнайбільше вторговувати, обслуговуючи авта. А на ділі, в дійсності ті зобов'язання перекреслює практика — „наливай пополам", а вона дуже поширена. Для боротьби з нею, щоб збільшити надходження за пальне до державних кас, доводиться посилювати суспільну контролю включати до неї „комуністів і комсомольців. Існуючої досі адміністративної і народної контролі не вистачає. Бригади, групи, в посиленій суспільній контролі змагатимуться між собою за краще стеження за змагунами „АЗС" Двоповерхове змагання.

„Ізвєстія" зі задоволенням описують великі осяги від посиленої суспільної контролі з „великою кількістю комуністів і комсомольців". Вони стежили за роботою всіх десяти заправних станцій круглу добу, потім звіряли дані за тиждень, виявляючи найбільш напружені дні".

Так організувавши посилену суспільну контролю в боротьбі з позаплановим продажем пального, вдалося виявити „загальні закономірності" в праці станцій, — твердять „Ізвєстія". А найголовніше те, що після посиленої контролі, в якій за робітниками станцій (заправниками) стежать круглу добу, вплив до кас в десяти „АЗС" збільшились в три рази, тобто 300 відсотків. „На десяти заправних станціях замість сподіваних 88 тисяч одержано до державної скарбниці 273,430 крб. і 18 копійок".

Цифри промовисті. В одному місті (Курськ), на десяти бензинових станціях за неповний рік в заправників „осіло" 185 тисяч карбованців за бензину, продану поза обліком водіям приватних авт за формулою: „наливай пополам". А скільки пального „всмоктується" по всьому царстві „зрілого соціялізму"? Розміри зловживань ніяк не говорять про „отечественну" свідомість, про яку безугаву бубнять жерці, большевицького догматизму, за яким імперія стартує в минуле. Притягнення великої кількости комуністів і комсомольців до суспільної контролі для посилення боротьби з „всмоктуванням" державної бензини приватними автами поза обліком вказує на величезну прірву між всевладною партією і народами імперського комплексу СССР.

Кожний власник авта не проти того, щоб заправити машину за половину ціни у заправника бензиново ї станції з його „резервів", що осідають з маніпуляції єдиними талонами. Боротись з тим важко, бо „злочинністю" охоплюється широке коло людей, вона розкорінена в цілій системі брежнєвського владування. Диктатура, як система владування, що спирається на силу, а не на закон, природою своєї влади, породжує беззаконства. „Коли ми відкинемо право і справедливість, навчав Августин, то що таке держава, як не велика зграя розбійників? І що таке зграя розбійників, як не маленька держава".

Микола Бараболяк

БІЛЬШЕ УВАГИ ПОЛІТИЧНИМ НАУКАМ

Хочу звернути увагу на одну для нас дуже важливу, а водночас дуже занедбану і недоцінювану ділянку розбудови наших сил — політичні науки.

Як голова департаменту політичних наук в одному з коледжів, я ознайомлений із процесом дослідів у тій ділянці і свідомий ваги тих дослідів. Переглядаю постійно „P. S.", орган Американської Асоціяції Політичних Наук, де м. і. подаються прізвища докторантів та теми їх праць. Дістаю теж листи нових докторів політичних наук від різних університетів, кандидатів на працю. Шукаю за українськими прізвищами, шукаю за докторськими темами, пов'язаними з українознавчими дослідами — і досі не попав на ні одне. Може переочив.

Багато не-українців здобуває вищі наукові ступені під керівництвом професорів українців. В моєму департаменті працює професор, який зробив докторат під керівництвом проф. Пизюра. Чому наші адепти на вищі наукові ступені не використовують нагоди і не пишуть дисертацій на українознавчі теми під керівництвом наших професорів? Це прекрасна нагода вводити проблеми української політики на світовий форум.

Не хочу недоцінювати ваги історичних дослідів, що, кажуть, потрібні нам як метрика. А в політиці, звичайно, те, що діється, є в такому чи іншому причиновому зв'язку з минулим. Але іноді і без метрики можна твердити своє „я". Часом сучасне перебуває у дуже неповному епістемологічному зв'язку з минулим, і тому так важливими є політичні досліди, головно в ділянці міжнародних стосунків.

Історичний підхід до студій міжнародних стосунків, це тільки один з методів в ділянці тих дослідів. Наука політичних наук розробила в останньому чвертьсторіччі свої власні методи підходу до з'ясування того, що діється у світі нині, та до конкретизування пропозицій нормативного і прескриптивного характеру, що допомагають передбачити майбутнє, і відповідно до тих прогноз формулювати завдання безпосередньої ваги і тих на довшу мету.

Це не припадок, що один із знавців політичних наук, проф. Г. Кіссінджер набув в останніх роках статус загально визнаного в цілому світі міжнародно - політичного авторитету.

Та для нас концентрація на політичних дослідах на науковому рівні і введення в той спосіб нашої правди на світову арену важливі не тільки з уваги на відповідну поважну репрезентацію України на тому форумі.

Для нас це питання важливе і тому, що настав час, щоб нашу політичну думку і її напрямні для нас самих стали формувати не аматори, які, прочитавши дещо тут і там із вчення про політику, робляться по волі чи неволі спецами. В результаті такого стану, що мали б практично здійснювати політичні завдання, не мають належних обґрунтованих підстав і „роблять політику" оттак навпомацки.

Мало з нас здає собі справу з тих змін, що настали в міжнародних стосунках, в мисленні і практичних заходах в епосі атомової зброї. Багато з нас мислить ще категоріями мікрополітики першої половини цього сторіччя, коли в другій його половині щораз то яскравіше зарисовуються обрії мікрополітичного підходу до розв'язки питань міжнародної політики.

Отже, метою цих рядків є лише звернути увагу на вагу студій політичних питань і на потребу намагатись цю прогалину заповнити. Для того, щоб піднести студії політики, не треба творити „катедр". Не треба робити збірок. Треба тільки, щоб кожний, хто може, чи то батько, чи професор, чи хто має зрозуміння для ваги політики, заохочував молодих адептів науки, може навіть стипендіями, присвячуватися студіям політики на вищому науковому рівні, писати докторські праці на теми, зв'язані з українською політикою, можливо під керівництвом українських професорів, яких є нині принаймні з десяток, і тим причинитись, може в більшій мірі, чим у якийсь інший спосіб, поширюванню української правди, — правди, що говорить до інтелекту, а не тільки до емоцій, як то у нас водиться.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

НАША МОЛОДЬ І ДРАМАТИЧНІ ГУРТКИ

Вся українська спільнота стурбована асиміляцією молоді в чужому середовищі. Всі ми турбуємося, багато говоримо про це, але на балачки і кінчаться. Тим часом, наша молодь, не маючи чим заповнити вільний від навчання час, шукає собі розваги серед інших, де часто попадає під вплив безідейного, а часом навіть злочинного елементу.

Ми маємо школи Українознавства, влаштовуємо різні академії. Це все дуже добре, але цього ще не досить.

Треба придумати щось, що постійно цікавило б молодь і притягало її до свого, українського середовища. Такою притягаючою силою могли б бути аматорські драматичні гуртки. Чомусь жадна українська організація не цікавиться цим питанням. Це є велика помилка. Драматичний гурток є одним з найпевніших засобів зацікавити молодь гуртуватися в своєму, українському товаристві. Треба створити якийсь комітет сприяння організації таких гуртків.

Добре було б подати думку нашим письменникам взятися за відповідні п'єси для молоді (ми їх не маємо). Багато з-поміж молоді хотіли б належати до аматорських драматичних гуртків, якби вони були створені.

Таким, порівнюючи легким і цілком доступним засобом ми змогли б зацікавити молодь і не дати їй забути про своє українство, а також допомогли б їй вдержатись на належній моральній висоті. А це завжди було і є нашим головним завданням.

Наталя Бражник

Чикаго

„ХТО КОМУ ЗАПОДІЯВ КРИВДУ?!"

У „Свободі" з 7-го лютого ц.р. був надрукований лист Юрія Степового із докором українським політичним організаціям та порадами, як треба вести акцію оборони переслідуваних.

В обороні В. Мороза були заанґажовані численні українські організації, які, — кожна по своєму, старалась робити заходи на оборону В. Мороза. УККА та організації Визвольного Фронту робили масові демонстрації і безумовно ці демонстрації приносили користь, бо інформували американську публіку про долю В. Мороза та про його несправедливий засуд, як і про переслідування українських інтелектуалістів. Юрій Степовий дуже помиляється, коли твердить, що „УККА і Організації Українського Визвольного Фронту" як вже хочуть робити, то щоб „робили позакулісово і не виставляли себе на світ Божий, бо це тільки шкодить В. Морозові." Пан Степовий уважає, що „всякі комітети і акції, ініційовані політичними групами, є на шкоду переслідуваним." А дальше він радить, щоб ці акції були роблені через Пен Клюб, Міжнародну Амнестію, конґресменів, сенаторів, президентів та... студентські організації, „які не мають політичного забарвлення".

У цих своїх твердженнях ред. Ю. Степовий зайшов дуже далеко. Він хотів би взагалі елімінувати від таких акцій політичні організації, забуваючи при тому, що кожна організація, яка має чи не має „політичне забарвлення", але буде виступати проти офіційної політичної лінії КПСС, буде або „фашистською" або „націоналістичною". А вже саме ствердження про ефективність таких саме акцій, як радить п. Степовий, це мабуть більше, чим наївність.

Навпаки, справа оборони В. Мороза була у нас поставлена правильно, письменники і їхня організація „Слово" добились резолюцій на з'їзді Пен Клюбу, професійні організації добились резолюцій на з'їздах біологів чи математиків. Політичні організації робили масові демонстрації, студентські організації успішно вели голодівки і пропаґанду серед англомовного світу. Всі мали роботи повні руки і всім належиться кредит і признання. Переслідування в Україні прибрали такі розміри, що ціла українська еміґрація під своїм політичним проводом, повинна здобутись на одностайний фронт в обороні переслідуваних.

Нам добре відомо, що серед української еміґрації є посильно пропаґована теза, щоби еміґрація відмежувала себе від націоналістичних, політичних організацій, а тоді, мовляв, комуністична партія буде прислухатись до голосу еміґраційної маси. Марна надія, що таким способом наші акції стануть „ефективними", бо комуністична партія дуже швидко дасть собі раду із політично обезголовленою масою.

Українській еміґрації не цим шляхом треба прямувати.

Тарас Івасів

Філадельфія

НЕЗАСЛУЖЕНА КРИВДА

Дня 4-го лютого ц.р. в „Свободі" під наголовком „Ню Йорк Великому Митрополитові Кир Андреєві", появився допис, підписаний, М.Г., в якому зроблено кривду людям, які чесно працюють на славу української справи.

Правдою є, що публіка найбільше оплескувала відому оперну співачку Галину Андреадіс і її 12-ти літнього талановитого сина Олександра який акомпаньював своїй мамі. Думаю, що наддатків пані Андреадіс не співала, як це завжди робить на вимогу публіки, тому, що це була академія. Пан М.Г. висловлює думку, що такій професійній співачці мусіла б акомпаньювати професійна людина. Пишучи таке, робимо кривду нашій молоді, яка здібна і завзято працює. Навпаки, в такому випадку ми мусимо нашу молодь підтримати і заохотити до праці. Я сама піяністка і знаю, що Олександер приклав багато праці, щоб так прецизійно заграти. Мої учні казали, що вони прикладуть усіх зусиль щоб полисатись так, як Олександер Андреадіс.

Американці, наприклад, до телебачення вишукують щось небуденне. Недавно на 13-ій струї телебачення грала, як солістка, 10-літня дівчинка під акомпаньямент великої оркестри і славного на цілий світ маестра Бернштайна. Усі часописи присвятили найбільше місця якраз отій 10-літній дівчині. Річ ясна, що вона не була ще професійною силою.

При тій нагоді хочу зазначити, що п. Терен - Юськів неслушно критикував Андрія Добрянського, соліста Метрополітальної опери, який має признання за собою більш фахових знавців музики і співу, як пан Ю. Т.

На превеликий жаль, ми українці волімо прославляти чуже, а легковажити рідне.

Галина Андреадіс і Андрій Добрянський — це наше велике надбання. Вони принесли нам уже багато слави у світі. Я пишаюся ними.

проф. Марійка Нучай

Ню Йорк

ПРОБЛЕМА НЕМОВЛЯТ

Написала Віра Дорожинська

На початку червня цього року широко відомий часопис Америки та і всього світу вмістив наслідки цікавого інтерв'ю, яке було переведене з високоосвіченими, добре матеріяльно забезпеченими, замужніми бездітними панями. На запит, чому вони не мають дітей, деякі відповіли, що у пляни їхнього подружнього життя материнство не входить взагалі, інші диплюматично зауважили, що з бігом часу погляди змінюються, і не виключене, що колись вони відважаться адоптувати або навіть мати свою власну дитину.

Рішення залишитись бездітними ці жінки мотивують високим коштом виховання дітей і страхом, що прихід їх може пошкодити фаховій кар'єрі.

Можливо це, на нашу думку шкідливе міркування, належить декільком егоїстично наставленим паням, та, на превеликий жаль, статистика показує що у родинах, де жінка має закінчену високу освіту, останніми роками, у кращому випадку, народжується лише одна дитина.

Вчені перестерігають людство проти занечищення повітря, води, зменшення силової енергії та вичерпання харчових запасів, яке спричиняється перенаселенням Матері - Землі, алеж перенаселення створюються не передовими, цивілізованими націями, а найбільше відсталими, недорозвиненими, недоживлюваними народами.

Обниження народження дітей серед інтеліґенції Европи не є трагічно загрозливе, бо селянські та робітничі родини частину своїх дітей посилають на студії, поповнюють потребу держави в інтелектуальних працівниках.

В Америці, населення якої складається майже з усіх існуючих націй та рас, зменшення народжуваности дітей серед білого населення, а особливо серед його інтеліґенції, порушуватиме існуючу рівновагу між білою, чорною та жовтою расами.

Чому ж високоосвічені жінки Америки частіше уникають материнства, ніж їхні сестри - европейки. Виглядає, що одною з основних причин є винятковi соціяльні умови та високий матеріяльний позем життя у нашій країні. Европейське подружжя має можливість найняти жінку чи дівчину - помічницю у хатній праці, досвідчену няньку дітям, у той час, як у нас за останніх двадцять років майже цілком зникли так звані хатні робітниці - служниці, бо кожна жінка воліє працювати у крамниці чи на фабриці під опікою юній, ніж братись за відповідальну працю у приватному домі, де часто може трапитися вередлива господиня.

Служницю, няньку чи доглядачку для старших людей у нашій країні, особливо в індустріяльних осередках, знайти тяжко, а якщо комусь і пощастить дістати помічницю до хати, то кошти її утримання майже дорівнюються заробіткам господині дому з високою освітою.

Може прийти на думку: чи не було б краще для збереження родини і виховання дітей обмежити наших дівчат лише середньою освітою?

Однак, беручи під увагу сучасні умови життя, чи можемо ми заборонити здібним дівчатам іти до високих шкіл? На нашу думку, кожна дівчина мусить осягнути таку високу освіту, яку дозволяють її розумові здібності, бо найкраще подружжя не дає забезпеки від вдовства чи якоїсь іншої родинної трагедії, внаслідок якої жінка залишається сама з дітьми і, будучи добре освічена, краще дасть раду у вихованні, матеріяльному забезпеченні та становищі у суспільстві дітям, ніж та, освіта якої є до певної міри обмежена.

Постараймося зрозуміти 25 - 28 річну жінку, яка провела 17 - 19 років у початковій, середній, високій школі, але, вийшовши заміж, мусить зайнятись безконечним чищенням хати, готуванням обідів, вихованням дітей. Чи ж вистачить у неї часу та сил, будучи доброю матір'ю, жінкою, господинею, одночасно слідкувати за культурним життям та всіма новинами так скоро проґресуючого світу?

За короткий час ця жінка відстане від культурного та суспільного життя настільки, що стане нецікавою не тільки для колишніх своїх колеґ, але часом і для власного чоловіка, який, щиро дивуючись, шукатиме причин культурного зубожіння його колись такої мудрої дружини. Не виключене, що він, люблячи свою родину, оглядатиметься за товариством чужих, „модерніших" жінок. Можливо і це відстрашує молодь жіночого роду залишати студії, працю, цілком віддаючись вихованню дітей та хатній праці.

Для врятування родинного життя в сучасних умовах, коли жінка тягнеться до освіти, при бракові хатньої допомоги було б добре, якби наша країна взяла зразок з Ізраїля, який уже декілька років спроваджує жінок - служниць з европейських країн, особливо з Югославії. Вони майже цілком звільнили ізраїльтянок від хатніх обов'язків, даючи їм можливості бути матерями, і одночасно студіювати, працювати, маючи вільний час для культурних розваг та харитативної праці. Цю проблему, надзвичайно великої ваги може розв'язати лише уряд, даючи дозвіл на тимчасовий в'їзд жінок - заробітчанок.

Як же ж нам, українцям, зберегтися від вироджения тут в Америці?

Чимало українських осередків уже багато років мають дитячі світлички, де під опікою українських пань виховуються діти дошкільного віку. Ці світлички заслужили на велику повагу та авторитет серед молодих матерів та всього українського населення. Чи не було б доцільним, якби одна з наших наймогутніших та найбагатших організацій, Український Народний Союз, розпочала побудову у великих містах модерних, добре устаткованих дитячих ясел. Молода мати, якщо вона працює, залишала б ранком немовля у яслах під опікою українських фахових няньок та сестер, де б воно з пелюшок привчалося до української мови, української пісні - колисанки. Повертаючись з праці, мати чи батько забирали б дитя до хати, маючи нагоду бути з ними увесь вечір, свята, кінець тижня.

Можливо, декому це виглядатиме як утопія чи думки, викликані студіями над вихованням дітей у сучаснім СССР чи в Китаї. Ні, нам здається, що ясла є прикрий, але можливо єдиний шлях, який віджене страх наших молодих подруж мати дітей. Без сумніву, ясла мусять бути платні, може навіть високоплатні, але подумаймо, що важливіше — зайвий доляр, захований у банку, чи збереження нації?

Ідея боротьби за Україну тратить вартість, коли цвинтар на Бавид Бруку „перенаселюються" могилами з старшим поколінням, а молоді подружжя уживають всіх заходів, щоб запобігти народженню дітей.

(Кінець)

Конґрес проголосував не підвищувати цін на харчові значки

Вашингтон. — Сенат 76-ма голосами проти 8-ох у середу, 5 лютого, проголосував законопроєкт, щоб до кінця цього року не підвищувати цін на харчові значки, які закуповує близько 17.1 мільйона незаможних американців. Палата Репрезентантів вже раніше 374-ма голосами проти 38-ох проголосувала такий самий законопроєкт. Білий Дім пропонував, щоб ціни на харчові значки були підвищені з 1-им березня ц. р., твердячи, що це є один із способів, яким можна зменшити видатки федерального Уряду. Родина, яка складається із двох осіб і заробляє на чисто 100 долярів на місяць, або менше, тепер може за 23 доляри закупити харчових значків вартости 84 доляри, і одержати від Уряду суспільну допомогу („велфер"). Білий Дім пропонував, щоб такі родини від 1-го березня платили 30 долярів за харчові значки, які в крамницях мають вартість 84-ох долярів.

Президент Форд оптимістично розглядає справу безробіття

Ню Йорк. — У четвер, 13 лютого, президент Джералд Форд, промовляючи на конференції нюйоркського Товариства дослідників цінних паперів, заявив, що помиляються ті економісти і законодавці, які твердять, що рівень безробіття зросте до 9 або 10 відсотків всієї робочої сили. Він сказав, що зріст безробіття припиниться в кінці 1975-го року, а в наступному році кількість безробітних повинна зменшитися. Як відомо, в січні ц. р. рівень безробіття зріс до 8.2 відсотка, що було найбільшим зростом від Другої світової війни.

70-ий Відділ УНС в Джерзі Сити відбув річні збори

Річні збори 70-го Відділу УНСоюзу, Українського Поступового Клюбу в Джерзі Сити, які відбулися 2-го лютого ц. р., в приміщенні місцевого УНДому, притягнули до участи значне число членів, зацікавлених діяльністю Відділу та його плянами на 1975 рік. Наради відкрив предсідник Відділу Микола Шеремета, закликавши вшанувати хвилинною мовчанкою померлих членів. Опісля обрано президію зборів у складі: Григорій Бура — предсідник і Михайло Жук — секретар, який, як секретар попередніх річних зборів, відчитав протоколи з річних зборів 1972 і 1973 року. Оба протоколи члени прийняли одноголосно, вислухавши вияснення секретаря, про те що протокол з 1972 р. не прочитано на попередніх зборах, з уваги на неприявність секретаря цих зборів. Після звіту предсідника Відділу Миколи Шеремети, широкий звіт з діяльности Відділу склав його секретар Михайло Жук. Він поінформував, що Відділ звітував і вплачував вкладки до централі до 25-го дня, та що він, як секретар Відділу вдержував постійно тісний зв'язок з Головною Канцелярією УНСоюзу та був у близькому контакті з головним секретарем В. Соханом. У 1973 р. праця Від. була дещо слабша, тому що секретар був деякий час хворий, але він все ж придбав 8 нових членів. У 1974 р. придбано 13 нових членів, померло 3 члени. Обраний як делеґат М. Жук, а заступник М. Шеремета не взяли участи в Конвенції із незалежних від них причин. З кінцем року Відділ нараховував 183 членів, в тому 126 дорослих, 48 молоді і 9 на акцидентовому забезпеченні. Цей Відділ є найбагатшим Відділом УНС в Джерзі Сити. Він позичив УНСоюзові на 8 відсотків поважну суму грошей і ще має потрібну суму на банковому конті. У дискусії взяли участь більшість приявних і на всі питання відповіді та вияснення подав М. Жук. Найбільше зацікавлення виявили дискутанти позичкою Відділу на будинок УНСоюзу.

На пропозицію М. Патуляка, піддержану іншими членами, переобрано уряд Відділу на 1975 рік в такому складі: Микола Шеремета — предсідник, Стефан Білик — заступник, Михайло Жук — секретар і касир Йосиф Самулка — заступник секретаря. Контрольна Комісія — Константин Северин (голова), Микола Матейко і Ольга Блетен.

На зборах теж вирішено, що місячні збори Відділу будуть відбуватися кожного місяця в першу середу після 10-го дня місяця в приміщенні УНДому. Після офіційного закінчення зборів учасники ще довго вели розмову на союзові і громадські теми за перекускою, що її приготовили членки цього Відділу.

Ж.

Конґрес підвищує межу державного заборгування

Вашингтон. — У вівторок, 18 лютого, Сенат 70-ма голосами проти 20-ох проголосував підвищити верхню межу державного заборгування із теперішних 495 більйонів долярів до 531 більйона долярів, тобто, на 36 більйонів долярів. Палата Репрезентантів схвалила подібну пропозицію два тижні тому. Думають, що президент Джералд Форд підпише цей законопроєкт. Якщо б Конґрес не був схвалив підвищити верхню межу державного заборгування, то Уряд вже у вівторок, 18-го лютого, не мав би права позичати гроші в громадян і таким чином не міг би покривати багато із своїх видатків.

Пентаґон домагається встановлення повітряної радарової системи

Вашингтон. — Речники Пентаґону інформують, що ще цього тижня секретар оборони Джеймс Шлесінджер перешле Конґресові листа, в якому старатиметься переконати законодавців щодо потреби розбудови 31 літаків, вивінуваних в радах, які попереджали б про напад ворожих збройних сил і допомагали б при обороні країни. Кожний із таких літаків коштував би коло 111 мільйонів долярів, тобто, загальний видаток виносив би понад 4 більйони долярів. Секретар Шлесінджер плянує раніше обговорити цю справу із демократичним сенатором Говардом Кенненом із Невади, головою Сенатської підкомісії для тактичних повітряних збройних сил, який прихильно ставиться до цих плянів Пентаґону. Але існує можливість, що інші законодавці, як конґресмен Мелвин Прайс, новий голова Комісії Палати Репрезентантів для справ збройних сил, захочуть перевести в цій справі публічні переслухання.

Ніксон хотів повалення Альєнде – твердить Гелмс

Вашингтон. — Колишній директор Центральної Розвідчої Аґенції Ричард Гелмс ще 22 січня ц.р. заявив перед Сенатською комісією для закордонних справ, що у 1970 році тодішній президент Ричард Ніксон розглядав можливості як не допустити марксиста Сальвадора Альєнде до влади в Чіле. Свідчення Гелмса оприлюднено щойно в неділю, 9 лютого. Виступаючи перед Сенатською комісією минулого січня Гелмс сказав, що коли у виборах в 1970-му році Сальвадор Альєнде здобув більше голосів ніж котрийбудь інший кандидат на пост президента Чіле, але не одержав потрібних 50 відсотків і справа була передана до чілійського Конґресу, то уряд президента Ніксона розглядав можливості недопущення Альєнде до перебрання влади. Згідно з твердженням Гелмса, Білий Дім тоді доручив перевести точний розгляд ситуації і підшукати „сильну опозицію", яка могла б протиставитися Альєнде і його лівій коаліції. Але в скорому часі показалося, що такої „сильної опозиції" нема і тому закинено спроби не допустити Альєнде до влади. Свідчення колишнього директора „Сі-Ай-Ей" заперечують твердження ряду працівників Державного департаменту й інших урядових аґенцій, що ЗСА завжди провадили політику невтручання у внутрішні справи Чіле.

Лещатарські першості УСЦАК 1975

Після дворічної перерви, яку спричинив брак снігу, в днях 1 - 2 березня відбудуться лещатарські першості Української Спортової Централі Америки і Канади, що їх організує у свої 50-ті роковини Карпатський Лещатарський Клюб Ню Йорк. Цьогорічні лещатарські змагання присвячені теж 20-ій річниці перших українських лещатарських змагань в ЗСА — проходитимуть в осередку „Вест Мавтен Скі Ерія", Гленс Фоллс, Ню Йорк.

Згідно з обіжником КЛК, змагання розпічнуться в суботу 1-го березня о год. 9-ій ранку. „Крутобіг" (2 переїзди), в якому братимуть участь: мужчини, жінки, сеньйори, юнаки-чки у віці 14 - 18 рр., та дівчата і хлопці у віці 9 - 14 рр.

О год. 1-й по полудні „З'їздовий біг" (один переїзд) в такому ж порядку за винятком згаданих вже молодших хлопців і дівчат, яких до тієї конкуренції не допускається.

О год. 7-й вечора, бенкет для змагунів і гостей у ресторані готелю „Квінсбурі", відтак відбудеться роздача нагород і товариська вечірка з танцями.

В неділю 2-го березня о год. 9:30 ранку „Плоский біг" на трасі „Крендалл Парку" Гленнс Фоллс: мужчини к. 7,5 миль, жінки к. 6 миль. По закінченні тієї конкуренції вручиться переможцям відповідні нагороди. Зголошення на ці першості УСЦАК-у з реєстраційною оплатою (6 дол. до 18-го року життя і 8 дол. понад 18 років — за змагуна) приймається тільки через Спортові Т-ва і Клюби, не пізніше 22-го лютого ц.р. Знижкові квитки на витяги (16 дол. на два дні) можна буде набути на місці. Організатори цих лещатарських змагань пригадують усім Спортовим Товариствам і Клюбам, що зголошення після 22-го лютого, або без оплати — будуть уне별важнені. Зголошення висилати на адресу:

A. Hawrylak, 196 Park Hill Ave. Yonkers, N. Y. 10705

Чеки виписувати на:

KLK American Ukrainian Sport Club, Inc.

Згідно із змаговим правильником, участь у поодиноких конкуренціях та вікових групах обмежуються тільки до 6-ти членів клюбу, Т-ва, крім вікової групи 9-14 рр., в якій участь є необмежена. Двох змагунів від Клюбу, Т-ва з кожної групи будуть вільсовані на кращі стартові місця. Висліди крутобігу та з'їздового бігу будуть вчислені до так зв. „альпійської комбінації" в групах мужчин, жінок, юнаків і юначок. Лещатарський біг в цьому році точкуватиметься за міжклюбове першенство, а саме: перші три місця, якщо на старті буде три, або більше змагунів (ок).

Провід змагань: Р. Гавриляк — провідник змагань, З. Маркевич — гол. суддя, Яр. Рубель — секретар, члени: Вол. Гнатківський — голова КЛК і представник УСЦАК-у.

У попередніх першостях, що відбулися 1972 року, міжклюбове першенство і перехідню чашу здобув КЛК Клівленд. Індивідуальні першенства і перехідні трофеї, що мають бути доставлені на цьогорічні змагання, здобули: „Комбінація" — сеньйори — Яр. Ткач (Чорноморська Січ Нюарк), мужчини І. Восвідка (КЛК Н.Й.), жінки — І. Боронець (КЛК Торонто), юнаки — А. Логуш (Сокіл, Сиракюзи), юначки — К. Матвіїшин (КЛК, Боффало), „Крутобіг" дівчата — Т. Суховерська (КЛК, Клівленд).

Приміщення на час змагань замовляють учасники безпосередньо. Провід змагань домовився з власниками люксусового „Квінсбурі Готелю" в Гленнс Фоллс, в якому можуть приміститися усі учасники першостей. В цьому ж готелі, як вже згадано відбудеться теж бенкет і вручення нагород. Формулярі на замовлення кімнат, одержали Спортові Т-ва і Клюби, разом з обіжниками та іншими інформаціями.

З надією, що цим разом не забракне снігу, усім учасникам цьогорічних першенств — щасливих стартів!

О. Твардовський
прес. реф. УСЦАК

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в приміщенні цього Клюбу, з рамени Клюбу та Спілки Українських Журналістів Америки, у п'ятницю 21-го лютого ц. р. о год. 7:30 вечора відбудеться обговорення на тему: „Пекучі проблеми української мови". У дискусії участь візьмуть ред. Вячеслав Давиденко та інж. Михайло Пежанський.

Великобританія забезпечила для СССР два більйони долярів кредитів

Москва. — У висліді візити британського прем'єр-міністра Гаролда Вілсона у Москві і його конференції з совєтським генеральним секретарем Л. Брежнєвим прийшло до значного „потеплення" у британсько-совєтських відносинах. Щоб це „потеплення" зробити конкретнішим, Г. Вілсон підписав угоду, на основі якої британський уряд погодився дати Совєтському Союзові кредитів на суму 2 більйони долярів. Таким чином, у „британсько-совєтських відносинах почалася нова фаза", як заявив Г. Вілсон, інформуючи про наслідки своєї поїздки до Москви. Згідно з угодою, британські кредити СССР має використати на закуп у Великобританії технічних виробів. В опінії Вілсона, збільшення британсько-совєтської торгівлі уможливить збільшити „кількість місць праці для британських робітників".

Для СССР такий договір має значну вагу, враховуючи невдачу на відтинку переговорів щодо кредитів з ЗСА. Американський Конґрес, як відомо, обмежив кредити для СССР до суми 300 мільйонів долярів і то на час трьох років. Щоб послабити негативні наслідки цієї невдачі, СССР подбав про догідні домовлення із Західньою Німеччиною, а також з Францією, уряд якої погодився дати Совєтському Союзові кредити на суму аж 2.5 більйона долярів.

Президент Форд закликає до „двопартійної закордонної політики"

Ню Йорк. — У четвер, 13 лютого, президент Джералд Форд закликав контрольований демократами Конґрес повернутися до такої „двопартійної закордонної політики", яка існувала за попередніх президентів ЗСА, головно за президента Г. Трумана. У своїй промові під час прийняття в честь віцепрезидента Нелсона Рокефеллера, президент Форд згадав, що президент Труман і республіканський сенатор Артур Ванденберґ, тодішній голова Сенатської комісії для закордонних справ, встановили співпрацю щодо закордонної політики, яка виходила на користь країни. Президент Форд заявив, що він не хоче, щоб всі законодавці „перетворилися" в сенаторів Ванденберґів, але бажає, щоб Конґрес переміг партійні розбіжності та внутрішні непорозуміння, які можуть причинитися до неуспіху американської закордонної політики. Він закликав законодавців до переговорювання проблем із Білим Домом, замість до продовжування дотеперішньої конфронтації.

На цьому прийняттю Президент знову натякнув, що Конґрес не повинен „зв'язувати рук" Білому Домові і Державному департаментові у щоденнім веденні закордонної політики, як це зробив проголосуванням припинення військової допомоги для Туреччини, включенням додатку про вільну еміґрацію із СССР у торговельний закон і обмеженням військової допомоги для Південного В'єтнаму та Камбоджі. Президент заявив, що він не хоче зовсім відсунути законодавців від участи у веденні закордонної політики, але сказав, що Конґрес спільно з президентом ЗСА „виготовляють закордонну політику", але тільки президент може переводити її в життя.

Під час цього прийняття в готелі Валдорф - Асторія президент Форд офіційно повідомив, що віцепрезидент Нелсон Рокефеллер буде мати нагляд над діяльністю Ради для внутрішніх справ та що два близькі співпрацівники Рокефеллера будуть призначені на важливі пости в цій Раді, а саме, Джеймс Кеннон буде екзекутивним директором, а Ричард Дангам заступником директора.

ДЕЛЕҐАЦІЯ „ЦЕРКОВ СССР"...

(Продовження з 1-ої стор.)

ковського патріярха у Світовій Раді Церков у Женеві та відомий „консультант" Московської патріярхії у зовнішніх справах протопресвітер Віталій Боровой. Російська Православна Церква заступлена в делеґації 14 високими достойниками. Крім того, для „кращої репрезентативности" введено до делеґації митрополита Іллю з Грузинської Автокефальної Православної Церкви, монс. Чеслава Крівайтіса, адміністратора Віленської архидієцезії Литовської Католицької Церкви, єпископа Арсенія, президента міжцерковних зв'язків Вірменської Апостольської Церкви, архиєпископа Яніса Матуліса, голову Євангелицької Лютеранської Церкви Латвії, А. М. Бичкова, генерального секретаря Всесоюзної Ради Євангельських Християн Баптистів і пастора Едварда Гарка, заступника архиєпископа Євангельської Лютеранської Церкви Естонії.

Відвідини триватимуть до 9 березня і в тому часі делеґація відвідає ряд американських міст для поглиблення „екуменічних зв'язків" з Російською Православною Церквою, про що говорив на пресовій конференції 18 лютого д-р Роберт Маршал, президент Лютеранської Церкви Америки, який є також співголовою Принстонського теологічного діялогу з делеґацією „Церков СССР". Він також поінформував про пороблені заходи, щоб „зміцнити екуменічне єднання і поширити збільшені контакти між Церквами". На цю тему у своїй вступній заяві говорив також митрополит Філарет від імени делеґації, запевняючи слухачів, що „ми дійсно прагнемо поглибити наші екуменічні зв'язки", враховуючи складну проблему „служіння церкві в сучасному світі". Митрополит Філарет зокрема підкреслив той факт, що затіснення добросусідських взаємин „між нашими двома країнами ЗСА і Совєтським Союзом" сприяє цьому „екуменічному діялогові". Вступна заява митрополита Філярета, як і пізніші його та інших членів делеґації відповіді на питання представників преси, досить виразно продемонстрували, яку ціль має поїздка до ЗСА „репрезентативної" делеґації „Церков СССР", чому до делеґації включено представника навіть Литовської Католицької Церкви.

На пресовій конференції було присутніх яких 30 кореспондентів. Не було, однак, кореспондентів телевізійних станцій. Від „Свободи" на пресовій конференції були М. Сосновський, З. Снилик та І. Длябога, а від „Українського квартальника" д-р В. Душник.

Проф. д-р Петро Стерчо...

(Продовження з 1-ої стор.)

чий голова д-р Іван Скальчук склав окрему подяку за тісну співпрацю членам Управи, організаціям і товариствам за піддержку в праці, збирачам та платникам Народного Фонду, які поставили Філядельфію знову на перше місце в цьому році, а також пресовому кореспондентові мґрові Олександрові Луцькому, який хоч й не був членом управи Відділу, своїми дописами та інформаціями в українській пресі популяризував головніші імпрези Відділу УККА.

Після дискусії над звітами, Загальні Рбори на внесок Контрольної комісії під проводом її голови проф. д-р Богдана Гнатюка і секретаря інж. Мирона Ганушевського уділили уступаючій Управі абсолюторію з подякою, признанням та похвалою.

На внесок Номінаційної Комісії, що її очолював д-р Ярослав Бернадин, вибрано нову Управу на 1975-й рік в складі коло 30 осіб. Управу очолює проф. д-р Петро Стерчо, як її голова; 5 заступників голови це: д-р Ярослав Бернадин, інж. Михайло Нич, мґр Іван Скочиляс, д-р Микола Ценко та інж. Методій Борецький; секретар — Роман Савчак, скарбник — дир. Іван Шарван, імпрезовий референт — Михайло Ковальчин, культосвітний референт — проф. д-р Наталія Пазуняк, реф. молоді — голова Студентської Громади Омелян Крих; реферат зовнішних зв'язків і англомовної преси творять три могоді жінки з Комітету Оборони В. Мороза під проводом його голови мґр Уляни Мазуркевич та двох членкинь цього Комітету, Дзвінки Швед й Ірини Скульської. До Управи входить цілий ряд інших осіб. Контрольну комісію очолює д-р Іван Скальчук, як голова.

Збори закінчено о год. 6.30 вечора і учасники подалися на пікетування виступів московської балалайкової оркестри і співачки Людмили Зикиної, які своїм концертом у Філядельфії розпочали турне по ЗСА і Канаді. В часі демонстрації, в якій взяло участь понад 200 осіб, в тому числі багато молоді і члени Комітету Оборони Мороза, роздано багато пропаґандивних і роз'яснювальних летючок в англійській мові. В демонстрації брали участь також члени Жидівської Оборонної Ліґи.

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Члени делеґації совєтських церковників під час конференції в Ню Йорку. Сидять (зліва): монсіньйор Чеслав Крівайтіс, митрополит Іллія, єпископ Арсеній та архиєпископ Матуліс.

своїм поступуванням совєтські закони. За словами А. Бичкова, „ми діємо в умовах, які є" а „закони мусимо шанувати, навіть якщо їх не любимо". Треба ствердити, що А. Бичков у своїх поясненнях зумів все таки сказати максимум правди, підтвердив факти арештів, згадав про заходи, щоб ув'язнені були звільнені, нагадуючи при тому, що у всьому „треба годитися з Божою волею", можливо навіть і не відчуваючи, яким трагічним песимізмом віяло від цих його фаталістичних слів.

Дуже блідо випали відповіді монс. Чеслава Крівайтіса, адміністратора Віленської архидієцезії Литовської Католицької Церкви, члена совєтської церковної делеґації. У першій мірі, він мав трудноці із з'ясуванням, що сталося з віленським архиєпископом Джонасом Степанавіціюсом, якого, як відомо, усунено з Вільна ще в 1960 р., а засуджено на 10 років ув'язнення в 1974 році. Згідно з версією монс. Ч. Крівайтіса, архиєпископові Дж. Степанавіціюсові заборонено тільки „перебувати у Вільні ",але він живе в одній місцевості на Литві, користується „повною свободою", „має безкоштовну медичну опіку", а навіть. . „путьовку на курорт кожного року". У відповідь на питання про арешти литовських католиків, він відповів, що це незгідне з правдою, бо Католицька Церква на Литві має „повну свободу", а вірні „вільно" виконують релігійні практики. В доказ цього він навіть навів такі „факти" що йому самому в останньому часі в кількох парафіях довелося миропомазати кілька тисяч дітей. Для постороннього глядача було очевидним, що монс. Крівайтіс незвичайно зле почувається у своїй ролі оправдувача і адвоката совєтського атеїстичного режиму, а інші члени делеґації навіть „додавали" йому заохоти та інструктували (як, наприклад, пропропресвітер Боровой), як має поводитися. Трапилося навіть так, що коли він відвернувся від глядачів до перекладача (він відповідав російською мовою), то прот. В. Боровой, сидячи у передному ряді, не женуючися, досить голосно наказав йому: „обратісь сюда!", що монс. Крівайтіс, очевидно, відразу вчинив.

Мало клопоту мав інший достойник московської Патріярхії, митрополит Ювеналій, якому поставлено питання про відношення між Патріярхією і Православною Церквою в Америці (Ірнея). У відповідь він тільки сказав, що ця церква „автокефальна", має можність належно розвиватися і ніяких змін на відтинку відношення між Патріярхією в Москві і цією Церквою не передбачається. Ще менше клопоту мав архиєпископ Матуліс, голова Євангелицької Лютеранської Церкви Латвії, якому поставлено запит про можливості і шляхи матеріяльної допомоги цій Церкві із закордону. Він дещо розповів про стан цієї Церкви в Латвії, кажучи, що таку допомогу можна буде давати через Світовий Союз Лютеранських Церков.

Ніхто не ставив ніяких питань ні єпископові Арсенієві Берберіянові з Вірменської Апостольської Церкви, ані ані митрополита Іллі з Грузинської Автокефальної Православної Церкви. На закінчення пресової конференції у молитовній залі Національної Ради Церков відслужено православне Богослуження.

„Ми повинні допомагати в потребі всім людям, не тільки євреям", але Валентин Мороз . . . „не наша справа"

Коли в ході пресової конференції було поставлено питання про долю арештованих жидів і про переслідування тих жидів в СССР, які хочуть виїхати з СССР та заапельовано до митрополита Філарета, як голови делеґації Церков з СССР про допомогу, митрополит Філарет дав досить довгий „виклад" про право на еміґрацію з СССР, заявляючи, навіть не заікнувшись, що „всі євреї, які тільки цього бажають, можуть вільно виїздити з СССР". Він навіть подав деякі цифри, але відразу відзначив, що „число євреїв, бажаючих еміґрувати, зменшилося," бо „євреї в СССР різними каналами одержують інформації з Ізраїля про незавидну долю еміґрантів". Це, говорив він, здержує їх від еміґрації з СССР, де вони „втішаються всіми правами, як і інші громадяни СССР". При цій нагоді він навіть сказав, що це знає з власного досвіду, з Києва, де „живе багато євреїв".

Несподівано, однак, відповідаючи, він заявив, що це правда, що „ми повинні турбуватися про всіх людей в потребі, в тому і арештованих. Все таки немає потреби турбуватися тільки про євреїв, але треба мати на увазі людей і з інших націй. Чому ми маємо приділяти увагу, — запитував він — тільки одній нації", тобто жидам. Очевидно, реаґуючи в такий спосіб на питання в справі совєтських жидів, митрополит Філарет стисло додержувався офіційної совєтської лінії, навіть з досить виразним антисемітським посмаком.

Незважаючи на те, що на цьому перервано пресову конференцію, була ще змога перед початком Богослужения, нав'язуючи до питання про „потребуючих людей", зокрема до совєтських в'язнів, поставити митрополитові Філаретові питання про долю українських політичних в'язнів. З реакції екзарха України, якого ці справи повинні б цікавити, можна було завважити, що йому справа Валентина Мороза, чи Леоніда Плюща відома, але він відразу і досить шорстко відповів, що, мовляв, „Мороз — не наша справа", не бажаючи далі на цю тему продовжувати розмову. В цьому випадку дуже виразно виявилося справжнє обличчя високих совєтських церковних достойників, для яких слова про християнське милосердя, християнську любов, мир Христа у світі тощо, якими вони так часто послуговуються, — це ніщо інше, а порожні фрази на експорт. Це „християнство на експорт" можна було спостерігати на конференції, коли деякі члени делеґації тримали в руках молитовники, що їх нібито читали, одночасно навіть досить весело між собою розмовляючи, перегортаючи сторінки молитовників.

Політика і Церква

Формально, приїзд делеґації представників Церков в СССР є в рямках т .зв. екуменічного єднання різних віровизнань. В 1974 році 20-членна делеґація Національної Ради Церков їздила до СССР, тепер совєтська церковна делеґація „ревізитує" ЗСА. Справа, однак, має дещо інший характер, не зважаючи на те, що Національна Рада Церков можливо так і дивиться на цей „церковний обмін". Митрополит Філарет у своїй заяві на пресовій конференції підкреслив політичний момент, мовляв, на такий „церковний обмін" настав час, бо „покращали взаємини між нашими країнами — СССР і ЗСА". Іншими словами, у цьому випадку політика Московської патріярхії дуже тісно пов'язується з політикою совєтського режиму. Відповідну до ситуації політику ведуть достойники Російської Православної Церкви, публічно за кордонами СССР захищаючи внутрішню політику терору атеїстичного режиму і обороняючи цей режим у того роду поїздках і відвідинах, як ці останні в ЗСА.

В ЗСА делеґація Російської Православної Церкви й інших Церков залишається до 9 березня і за цей час, крім Ню Йорку, ще відвідає Принстон, де братиме участь в конференції на тему „Ісус Христос освободжує і об'єднує" (це є тема заповідженої П'ятої асамблеї Світової Ради Церков в листопаді цього року), а відтак Вашинґтон, Д. К., Ст. Пітерсбурґ, Атланту, Бостон, Колюмбус, Міннеаполіс, Індіянополіс, Аллентаан, Річмонд, Інд. і Чикаґо. Можна передбачати, що на цьому своєму шляху делеґація всюди знаходитиме демонструючі групи, що їх організує Міжнародна Рада Християнських Церков на чолі з президентом К. МекІнтайром. Згідно із заявою д-ра К. МекІнтайра, „демонстрації і публічні зібрання будуть організовані всюди там, куди тільки поїдуть члени совєтської церковної делеґації . . . Національна Рада Церков, яка спонзорує цю поїздку, приймає участь в обмані, запляновaному комуністами на їх шляху використовування Церков під їхньою контролею для їхніх цілей". Протисовєтські інформації згада група подає кожного дня по радіо, а також на коротких хвилях, що їх можна чути в СССР.

Делеґація ТОУК відвідала Україну

Київ. — РАТАУ, пресове агенство УССР, поінформувало, що в Україні упродовж десяти днів перебувала „на запрошення Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном („Україна")... делеґація Товариства об'єднаних українських канадців (ТОУК)". Делеґацію очолював секретар виконавчого комітету ТОУК Василь Гарасим. З інших „видатніших прогресивних українців" в Канаді до делеґації ще входили Петро Кравчук, який є редактором україномовної „проґресивної" газети в Канаді „Життя і слово" та Михайло Сейго, редактор журналу „Юкрейніен кенедієн". Уряд УССР надав цій делеґації своєрідного статусу, бо, як подав РАТАУ, делеґацію прийняли заступник голови Ради міністрів УССР П. Тронько та кандидат в члени Політбюра ЦК Компартії України і секретар ЦК В. Маланчук.

Проща до Риму з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку

Українська католицька церква св. Івана Хрестителя у Нюарку, Ню Дж., задумує в Святому Році брати участь у паломництвах до Риму й Святої Землі протягом п'ятнадцяти днів, від 9-23 липня, ц. р., під духовним проводом пароха о. Павла Малюґи, ЧНІ.

Ця поїздка заплянована в зв'язку з ювілейними святкуваннями Святого Року, щоб дати нагоду відвідати давні країни Риму, Палестини і Греції; перебувати там, де ходив колись Ісус Христос з Матір'ю і Апостолами; відновити віру і взяти участь в Архиєрейській Святій Літургії, яку відслужить Верховний Архиепископ Блаженніший Кардинал Йосиф Сліпий разом із всіма українськими католицькими єпископами в базиліці св. Петра в суботу 12-го липня. Після Святої Літургії відбудеться ювілейний концерт та інші святочні імпрези. При тій нагоді відвідаємо три головні базиліки Риму, як також собор св. Софії, центр Української Католицької Церкви в Римі. Основною ціллю нашої поїздки буде авдієнція у Папи Римського.

З нагоди чотириденного побуту в Римі, зможемо оглянути ватиканські музеї, ґалерію мистецтв, катакомби, замок Ангела, Пантеон, Колізей, базиліку св. Павла поза мурами, гору Авентіно, давній римський Ринок, Капітолій та численні інші релігійні та історичні околиці.

Відтак, на чотири дні ми відлетимо до Єрусалиму, щоб відвідати чудесну купіль Витезди, браму св. Степана, Хресну Дорогу, церкву св. Гробу, побудовану на найсвятішому місці християнства, над Господньому Гробі в Кальварії, де Христос воскрес. Відтак відвідаємо Баню Скали, прадавній Мур Плачу, старинний Замок, гору Сіон, церкву Успення, Витанію, Мертве Море, Оливну Ґору, церкву Господню і Гетсиманський Сад. У Вифлеємі відвідаємо гроту, де народився Ісус Христос, Молитовницю Ясел і підемо походом через поле Пастирів.

З Єрусалиму поїдемо до Назарету тією самою дорогою, куди їхав колись св. Павло до Дамаску. Відтак зупинимось у Беруті, відвідуємо криницю Якова в Наблю, Гріб Якова, гору Ебаль, гору Тавор, базиліку Благовіщення, Кану Галилейську, Табґа, гору Блаженства, з якої Христос виголосив проповідь про Блаженства. Відвідуємо також окремо українську місійну станицю в Назареті, якою завідує о. Казимир Рошко.

Подорожування біля берегів Галилейського Озера запровадить нас до Тиберії, околицю що в'яжеться з життям Ісуса Христа. Поїздка через чарівне місто Ґаїфа, біля узгір'я Кармелю дасть нам нагоду вийти на цю гору і побачити гору Ілії, колиску Чину Кармелітів, відвідати храм Матері Божої гори Кармелю, Кесарію, пристань царя Ірода, твердиню Хрестоносців. Один день переглянути різні парки та городи, як теж Середземне озеро.

Тринадцятого дня поїздки відлетимо літаком до Атен, столиці Греції. Це одно з найстарших міст, що осягнуло вершок слави в добі Перікля 431-400 перед Христом. Там оглянемо гріб незнаного жовніра, театр Діонізія, давною Анґору" поліс, святиню Безкрилої Побіди, Еректеум, Партеон, Ареопаґ, скелю звідкіля св. Павло голосив атенцям правду про незнаного Бога, візантійський монастир у Дафні, до Елисею і Коринту, де св. Павло перевів два роки своєї апостольської праці.

Після поїздки, ми вернемося джетовим літаком „Аліталія" з Атен до Ню Йорку 23 липня. Беручи участь у ювілейних святкуваннях з нагоди Святого Року примирення і віднови, ми дістаємо повні відпусти.

Ціна подорожі з Ню Йорку туди і з поворотом виноситиме 1,276. долярів на одну особу. В тій ціні включені всі видатки зв'язані з поїздкою, цебто квитки на літак „Аліталія", першої кляси готелі з кімнатами й басейна, ми, снідання і обіди в готелях, автобуси, англомовні провідники, та вступи, пересідки, оглядання визначних місць, податки за готелі грошові винагороди за услуги в готелях.

На замовлення можна одержати брошури з поясненнями щодо розкладу щоденної поїздки й всякі інші інформації щодо нашої прощі. Прошу писати або телефонувати до мене після години 6:00 вечора на число 201-762-2827. Постараюся вислати Вам бажані інформації зараз на замовлення.

Андрій Кейбіда, - тростист

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 22-го ЛЮТОГО 1975 р.

ГЕМСТЕД, Н. Й. Річні збори Т-ва Запор. Січ 327 Відд. о год. 8-ій веч. в залі Укр. Параф. Центру св. Володимира в Юньйондейл, Н. Й. На порядку: вибір управи на 1975 р. Проситься всіх прибути. — Управа.

НЕДІЛЯ, 23-го ЛЮТОГО 1975 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва ім. О. Ольжича 32 Відд. о год. 1-ій дня в Укр. Горож. Клюбі (в горішній залі) при 847 Н. Франклін вул. На порядку: звіти управи та вибір нової на 1975 р. Проситься чл. прибути. — В. Лебідь, гол., М. Хомин, секр.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні загальні збори В-ва св. Юрія 379-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в Союзовім домі при 843 Н. Вестерн Аве. На порядку: звіт К. Комісії і вибір нової Управи на 1975 р. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — В. Кашуба, предс., Ф. Денеґа, касир, М. Семків, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 2-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.

ОМАГА, Небр. Річні загальні збори Т-ва Карпатя 356-ий Відд. о год. 2:30 по пол. в приміщенні церковної домівки. На порядку: звіт Управи та вибір нової на 1975 рік. Проситься чл. прибути на збори. — М. Депа, гол., М. Воробець, кас., О. Продивус, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва ім. о. А. Гончаренка 204 Відд. о год. 3-ій по пол. в залі ОУА „Самопоміч", 98 Друга Авеню (між 6 і 5 вул.). На порядку: звіти уступаючої Управи, К. Комісії, дискусія та вибір нової Управи. В нарадах візьмуть участь члени Гол. Уряду. — Д-р А. Соколишин, предс., Д-р В. Палідвор, секр.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Український Народний Союз
— проголошує —
ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ на академічний рік 1975-76

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних коледжів та університетів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі їх студійних досягнень (поступу в науці), потребі фінансової допомоги та активности в українському громадському та зокрема студентському, житті.

Подання слід вносити до 31-го березня 1975 року на окремих друках, по які слід звертатися на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

ТАРЗАН, 7256. МАМА СТРІЛЯЄ В МАВПУ!

"ALTHOUGH MOTHER WAS FRIGHTENED OF FIREARMS, SHE BRAVELY AIMED AND FIRED AT THE APE'S BACK-JUST AS IT SWEPT THE AXE FROM FATHER'S HANDS...

"SCREAMING WITH RAGE AND PAIN, THE APE TURNED AND, AS FATHER WATCHED HORRIFIED, IT FELL ON MOTHER!"

„Хоча мама боялася пальної зброї, то вона сміливо прицілилася і стрілила в спину мавпи, саме в момент, коли мавпа вирвала з татових рук сокиру".

„Пройнята лютістю і болем мавпа заверещала, повернулася і на очах переляканого тата впала на маму.